

Curentul

Director: PAMFIL ȘEICARU
REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA
STRADA SARINDAR No. 4
Telefon:
Cabinetul directorului 3-7730
Secretariatul și Provincia 3-1239
Redacția 3-6430: Ad-ția 3-7528
ABONAMENTE:
lei 700 pe an; lei 350 pe 6 luni; lei 200 pe 3 luni; pentru Bănci, Instituții și Administrații Publice lei 1000 anual; pentru strălinate: lei 1700 pe an; lei 850 pe 6 luni; lei 500 pe 3 luni.
Abonamente încep la 1 și 15 ale fiecărei luni

Inafara legii

Ultimele revelațiuni ale delegațiilor române la conferința de la Riga, au fost destul de edificatoare. Ele izbutesc în preluarea conferinței pentru dezarmare, să demascheze intențiile nemăsurate ale Sovietelor, și să provoace atenția în jurul pericolului comunist.

și nu așteaptă altceva decât un moment de neașteptate — pentruca prin surprindere sabotarea să îmbrace forma unei loviturii violente. Așa au lucrat comunistii pretutindeni, așa mărturisese Troțky că a izbutit să realizeze revoluția din Octombrie 1917 la Petersburg, numai cu o mână de oameni instruiți, care s'au introdus fără știrea nimănui în nodurile vitale (tehnice) ale Statului.

Nicolae Roșu

Interziceti lectura în licee...

Privitor la reformarea școlii ale acestui guvern am scris zilele trecute un articol în care îndemnăm părinții noștri a avut darul să irtie pe culturagii oficialii ai școlii românești. O scrisoare vestejește, neamabil, sinceritatea noastră.

— Domnule mareșal, eu unul aș fi de părere să trecem imediat la „violențele cari repun națiunea în drepturile ei legitime!”... — Mai așteaptă puțin... Poate că se întâmplă minunea la care mă gândesc eu, și atunci o să fim siliiți să mă exercităm odată pe spinarea națiunii drepturile violenței ilegale!...

Intră America și Europa

Articolul Duceului, pe cât de senzational, pe atât de lucid, a curmat cu bravură tactica de pertractări, vizite, conferințe, oferte și contra-oferte sub care de câțiva ani realitatea internațională e asfixiată în loc să fie scoasă la lumină și privită în faț.

Așa cum a pus Mussolini problema, realitatea pe care o trăim cu toții, europeni și americani invinzători și învinși, abrutizați sub apăsarea evenimentelor, a căpătând deodată o perspectivă istorică.

care plătesc vre-un bir direct sau indirect. Interdependența economică, încă vagă și nearticulată de pe sfârșitul veacului trecut, a devenit lege de căpetenie a conviețuirii pe planetă. Condițiile de viață și de muncă. Ea dictează astăzi, ea impune norme de viață, ea recompensoază și tot ea răzbuună.

Statele Unite au învățat-o această. Căm târziu, dar cu sângele lor. În superba ei izolare de îndată după războiu, exaltată de amăgirea unei prosperități atât de precare, America a săvârșit atunci crima de LES-CIVILIZAȚIE.

Citii în pagina IV-a: O importantă ședință a conducerii național-țărăniște O stradă din Odessa în flăcări

Terapeutică sincopiei

Am avut de mai multe ori prilejul ca a mintii în articolele noastre ca toată istoria politică a Germaniei nu este decât o lungă succesiune de prăbușiri neașteptate și de subite splendori, ivite unele dintr'altale cu o ritmică punctualitate. Există naivi cari, nefiind familiarizați cu amănuntele trecutului tedes, își închipuie că Nemții au avut dela obârșie monopolul disciplinei și al organizării metodice: constrângerile acestora cari nu datează în existența Reichului decât din ziua în care asupra rezistențelor particulare s'a lăsat cu toată greutatea autorității imperiale a Hohenzollernilor, sunt însă la Germanii și recente și dificil suportate.

pene a fost subordonat prestațiilor germane, destinele acestor state au acceptat să se lase prinse într-un strâng-al cărui capăt putea fi la discrețiune strâns sau lărgit de conducătorii Reichului. Astăzi, streănăgul este strâns cu energie, — și toate țările urlă. Cu s'u fără voie, națiunile europene sunt constrânse să adopte metoda de viață oscilatorie a agregatului german: dnpd o izbânditoare splendoare, o brutală sincopă. Pentru moment, Germania a solidarizat la delicatele sincopci pe toate celelalte neamuri ale lumii. Și năvodul a fost atât de inextricabil încalcit, încât nici un Stat nu-și mai poate redobândi libertatea de mișcare fără a redău în același timp Germaniei autonomia de manevră, și poate de agresiune.

Ion Dimitrescu

„Mărgele de Măceș”

Sub egida acestei modeste podoabe, își prezintă Marta Rădulescu — „tânără debutantă”, de acum câteva luni — cel de al doilea volum de schițe, pe care îl dăruiește literaturii românești. Dar psemne că tot adevărat este că modestia răsplătește pe cei ce practică anacronica ei virtute! Căci, pe sub „Mărgelele de Măceș”, autoritatea volumului de schițe „Clasa VII A” pătrunde în sanctuarul antropologiei, cu aceeași ușurință cu care suratele ei înving dificultățile unei pas de „rumba”.

Alba ștreqăriță... de N. N. TONITZA

gemandura nu-și mai conținește valetul ei de moarte!... Marea urlă de trei zile și trei nopți, nene dragă, și vântul parcă a înnebunit; bufește în ușa bucătăriei de s'o smulgă din țâșni și-mi aruncă în geamuri nămeți de zăpadă, că nu se mai zărește nimic afară, nici chiar becul electric din uliță. Chilipir, Azor și Hera s'au accluat cu vreime în cușca lor de lângă poartă și schiumă acolo infundat și jalnic — ca de pe alte târâmuri. Conița Irina s'a culcat cu lincuța de cum s'a inserat, că era fetița spăimântată de vijelia de-afară și plângea într'una cu pumnisorișii la gură. Numai în odaia duduiei Foita se mai bănuiește o țară de lumină. Se vede că ceteste în vre-o carte, ori im-

și nopțile celor ce rămân acasă, așteptând, cu sufletul la gură, pe ai lor... pe cei plecați să înfrunte, cu voce sau fără voce, mâniile fierii, năpraznice. Deaceta, pe semne, conița Irina se face din zi în zi mai plângică, mai firavă și mai plângică — iar sub ochii ei se adâncesc floarea tristă, liliachie, a veghelor fără de număr. Acum, chipurile, nu e așa de singură de când a venit dela București sora conitei, duduia Foita. Ei mai înne de urât în lipsa d-lui comandant, că face fel de fel de ghidușii, care de care mai năstrușnice — dea-valma cu lincuța. Duduia Foita — (no cămină Foita, ci Florica, dar atci în casă o strigă toți Foita — și cu tot așa m'am deprins să-i zic) — e nasa lincuții, că ea a botezat-o și i-a pus nume lincuța, fiindcă fata s'a fost născut în ziua Sfântului Iibe. lincuța merge pe doi ani și seamănă leit cu domnu comandant: umbli prin

ocmai domnul pictor se mișna ca copil cumințe și frumusețea e lincuța) — hop... se deschide ușa de alături și lincuța năvălește între ei cu oala ei de noapte în mână — drect la conita Irina, care s'a făcut albă ca varul de rușine. Dar domnu comandant și cu domnu pictor au răs, de isprava asta a lincuții, până n'au mai putut. Conița Irina ține tare mult la lincuța, dar domnu comandant parcă și mai mult. Se prăpădește după ea. Poate unde e mercu pe mare și o vede mai rău. Deaceia gândesc eu, câteodată: ce s'o fi petrecând oare în sufletul lui, acolo, departe de casă, de conita Irina și de lincuța — singur, în zbucium de moarte cu prăpădul talazurilor?

Grigore Patriciu

(Continuare în pag. II-a)

